

Supleantul

Ștefan Doroftei Doimneanu

La fereastra nopții albe stau de veghe picotind,
Depărtarea se întoarce prinsă-n raze fumurii,
Răsăritul fierbe-ntruna între valuri clocotind
Focul din tăcerea noastră are falduri cenușii.

Ochiul zilei mă privește printre nori întunecați
Lacrima de dor fugară se topește în fior,
Zarea mușcă răzvrătită din cocori pe ochi pictați,
Din corabia cu vise fără grabă mă scobor.

Clipele se frâng tăcute în al timpului focar
Îndoiala îmi surâde cu un tremur rătăcit,
În prezentul fără noimă viitorul e precar
Pe chipiul vieții mele stelele s-au cam răcit.

Rugăciunea-mi ca un abur se topește în neant,
Carul Mic și Carul Mare s-au umplut cu gând cosit,
Pentru starul din generic am ajuns un supleant
Ce așteaptă-nchis în doruri să mai fie folosit.